

andet høje Ting vil tiltræde eller ikke. Det vil imidlertid den videre Forhandling om denne vigtige Sag i Folketinget vise, og jeg gentager, at jeg haaber, at naar for-
nøden Tid gives til Behandling af Sagen, saa vil der paa alle disse Omraader komme en for begge Rigsdagens Ting tilfredsstillende Ordning paa Afviklingen.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Jørgen Pedersen): Jeg tror nu ikke, at den højt-
ærede Minister er saa uvidende om, hvad det andet høje Ting vil mene om denne Sag, som han lader til, men jeg forstaaer ikke, at det skal være nødvendigt at fortsætte en Diskussion herom, thi det, der ønskes fra vor Side, er, at der skal komme et bestemt Tidspunkt, da de Bestemmelser, der er udstedte i Henhold til den gældende, gamle Lov, skal bortfalde, dersom man ikke fra Rigsdagens Side bliver enig med Ministeriet om, at de skal fortsættes. Naar man fremsætter et saadant Ønske, kommer det ganske simpelt af, at der her er Tale om en Lov, som blev givet i de første Dage under Krigen, under den Forudsætning, at under disse særlige, ekstraordinære Forhold var det nødvendigt at give Regeringen en meget vidtstrakt Myndighed. Det blev fra alle Sider erkendt, at det var at give Regeringen en meget vidtstrakt Myndighed, og det blev ogsaa fra Regeringens Side fremhævet, at det erkendte den meget vel, men at den var villig til at bruge denne udstrakte Myndighed paa en saadan Maade, at man ikke skulde faa Grund til at fortryde, at man havde givet den. Det ligger nu langt tilbage i Tiden, og de Forhold, hvorunder den Myndighed blev givet, er nu i en meget væsentligt Grad ændrede. Fra vor Side stiller man saa den Fordring, at den skal høre op indenfor en vis Tidsgrænse, og saa skal det, som fremtidig skal være gældende Bestemmelser her i Landet, kun være det, som Rigsdagen i det hele godkender, det skal ikke være det, som i sin Tid er bestemt af Regeringen, og som maaske fremdeles støttes af et Flertal i det andet høje Ting. Kun det skal gælde fremtidig som Lov eller lovlignende Regel, som Rigsdagen er villig til at godkende. Dermed faar Rigsdagen igen den Myndighed tilbage, som den gav fra sig den 7. August 1914, og det forekommer mig, og det vil forekomme de fleste, det er jeg sikker paa, at det paa dette Tidspunkt ikke er meget for tidligt, at Rigsdagen igen bliver indsat i den Myndighed, som den grundlovsmæssigt har.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal ikke modsige den ærede Ordfører i, at en forlænget Diskussion neppe vil føre synderlig vidt, men jeg maa dog, da jeg stadig finder en beklagelig Vildfarelse i det ærede Medlems hele Bedømmelse af Stillingen, søge at gøre den klar endnu en Gang.

Det, der, forekommer det mig, hidtil har været udtalt Ønske om, var, at Regeringens Hjemmel til at udstede nye Bestemmelser skulde tidsbegrænses, og der synes efter de Bemærkninger, der er vekslede mellem den ærede Ordfører og mig, ikke at være afgørende Vanskeligheder for at komme til Enighed om et Tidspunkt, fra hvilket Regeringens Hjemmel til at udstede Regler begrænses, nemlig saaledes, at den fra et bestemt Tidspunkt helt bortfalder og straks fra denne Afviklingslovs Vedtagelse begrænses derved, at nye Bestemmelser skal forelægges Rigsdagen.

Noget andet er derimod de bestaaende Bestemmelser, en hel Række af Anordninger, som ved Rigsdagens Overdragelse af en Hjemmel til Regeringen er udstedte, og som danner Grundlaget for en Række af de betydningsfulde Forhold vedrørende vor Ernæring her i Landet. Jeg har ingen Sinde, før i dette Lovforslag, hørt det Krav fremsat, at hele dette bestaaende økonomiske Grundlag, som er nøje knyttet til vore Ernæringslove, skulde bortfalde fra en bestemt ukendt Dag, fra hvilken man ikke vidste, om der var Nødvendighed for dem eller ikke, og fra hvilken man ikke vidste, om der var Tvivl, muligvis Uoverensstemmelse, mellem Tingene om Nødvendigheden af, at de skulde bortfalde. Det ærede Medlem siger nu, at ved den af ham forfægtede Anskuelse vilde Rigsdagen igen blive indsat i sin Myndighed. Nej, ved de første Bestemmelser om Regeringens Bemyndigelse faar Rigsdagen hele sin Myndighed igen. Ved det ærede Medlems Hævdelse af det andet Hovedpunkt i hans Argumentation faar Rigsdagen ikke nogen Myndighed igen, men der berøves der efter min Anskuelse Folketinget en forfatningsmæssig Myndighed.

Harald Jensen: Jeg skal ikke blande mig i Diskussionen; det lader jo til, at den i Stedet for at bringe Parterne nærmere til hinanden bringer dem fjernere fra hinanden, og paa dette Tidspunkt skal jeg ikke komme nærmere ind herpaa. Jeg vil kun udtale, at jeg paa Grundlag af de Bemærkninger, som jeg gjorde i Gaar under en anden Sags Behandling, og hvor jeg